

MÚSICA

Tot seguint Jordi Savall en una plàcida travessia del desert

Crítica

Jordi Savall: 'Els israelites al desert'
L'AUDITORI (BARCELONA)
7 de maig

XAVIER CESTER

El camí cap a la terra promesa, si és que tal lloc existeix, està ple de penalitats, ja es faci el trajecte per aire, per mar (rumb a Ítaca, per exemple) o per terra, com bé van experimentar els israelites donant voltes pel desert durant dècades rere Moisès. Un dels molts episodis d'impaciència viscuts va ser la set apressant del poble escollit resolta d'una revolada pel profeta amb un cop de bastó a una roca de la qual va brollar aigua. Aquesta anècdota és el centre argumental de l'oratori *Die Israeliten in der Wüste* (1769), de Carl Philipp Emanuel Bach.

Poques oportunitats hi ha a casa nostra d'escoltar música del període a cavall del Barroc i el Classicisme (les fronteres artístiques sempre són poroses), les dècades centrals del segle XVIII en les quals els fills de Bach juguen un paper rellevant. Celebrem, per tant, la programació a L'Auditori d'aquesta obra amb no poques bellesa que, tanmateix, no sempre poden compensar un llibret maldestre –a la segona part no passa res, és un llarg himne al Redemptor per venir– i un limitat instint dramàtic per part de C.P.E. Bach.

La destacada prestació del cor

En el concert final de la temporada *El so original*, Jordi Savall va optar per una òptica amorosida, preciosista fins i tot, que, abans de buscar una tensió que la música no propiciava, va explotar a fons la sonoritat tornassolada de *Le Concert des Nations* i la calidesa vocal de La Capella Reial de Catalunya, reforçada pels finalistes de la IV Acadèmia d'Interpretació Musical. La prestació del cor preparat per Lluís Vilamajó va ser l'element més destacable del concert, per sobre d'un irregular quartet de solistes on només la soprano Hanna Bayodi-Hirt va convèncer del tot.

La presència d'un fugisser coral no amagava que la partitura de Bach fill beu més de Händel que del seu pare, amb la qual cosa la presència, a l'inici del concert, de fragments de *Giulio Cesare in Egitto* i *Il Parnaso in festa* podien tenir la seva justificació. A l'hora de la veritat, però, van dilatar innecessàriament un programa ja prou llarg i sense pausa, i tampoc van servir per posar en relleu els joves acadèmics (la soprano noruega Gunhild Lang-Alsvik va ser l'única a lluir una personalitat vocal ferma). —